

H. Ch. Andersen

DEKLICA Z VŽIGALICAMI

Bilo je Silvestrovo, zadnji večer v letu, in pritiskal je strašen mraz. V temi in mrazu je po zasneženi ulici taval uboga bosonoga deklica.

Ko je odšla od doma je sicer imela copate, a kaj ji je to pomagalo? Bili so ji preveliki, saj jih je nekoč nosila njena mati, in ubogi deklici so padli z nog, ko je prečkala cesto. Skoraj bi jo bili poteptali konji, ki so vlekli kočije.

Ene copate ni mogla več najti nikjer, drugo pa je pobral pobalin – tudi bosonog – in zbežal z njo.

In tako je drobna deklica z bosimi nožicami, pordelimi in pomodrelimi od mraza, stopicala po ulici. V starem predpasniku je nosila škatlice vžigalic, eno teh pa držala v ročici. Ves dan je prodajala vžigalice, a prodala tega dne ni ničesar. Vsa prezebla in sestradana je taval med zasneženimi ulicami.

Debele snežinke so se oprijemale njenih dolgih zlatih kodrov, ki so ji objemali obraz. Ampak ona ni mislila na to. Po ulicah se je razširjal vonj po prazničnih dobrotah - saj je bilo Silvestrovo! – in lačna, kot je bila, je mislila na slastno pečeno gosko.

Bila je utrujena in prezebla, zato se je hotela za trenutek odpočiti. Sedla je v kotichek med dvema hišama in premrzle nožice tesno privila k sebi. Strašno jo je zeblo, a si ni upala domov, saj tega dne ni prodala niti ene škatlice vžigalic, za kar bi jo oče doma gotovo natepel.

Poleg tega je bilo doma prav tako zelo mrzlo, saj so živeli v razpadajoči podstrešni izbi, skozi katero je vselej žvižgal veter, četudi so bile največje luknje in špranje zamašene s slamo in cunjami.

Njene drobne ročice so bile otrple od mraza. Ah, kakšno ugodje bi ji prinesla ena sama vžigalica, če bi le smela vzeti eno iz škatlice in si z njo ogreti prstke.

Odprla je škatlico in vzela vžigalico. Resk! Kako se je zasvetlikalo in vzplamtelo. Zasijal je topel, svetel plamen, ki ga je objela z dlanmi. Med prstki je zasijala čudovita svetloba.

Za trenutek se ji je zdelo, kot da sedi pred veliko železno pečjo; ogenj je tako nežno plapolal in tako prijetno grel. Stegnila je nožice, da bi tudi njih pogrela, a plamenček je tedaj ugasnil. Peč je izginila, v roki ji je ostala le dogorela vžigalica.

Prižgala je še eno in zopet je toplo zažarelo. Tam, kjer je soj plamenčka padal na mrzel zid, tam je zid postal prozoren kot tančica in videla je v prostor na drugi strani. Oh, kaj vse je videla – krasen porcelanast pribor, z belim prtom pogrnjeno mizo, sredi nje pa dehtečo pečeno gosko, polnjeno z jabolki in suhimi slivami.

Najlepše od vsega je bilo, ko je goska - z nožem in vilicami v hrbtu - skočila z mize in se začela zibati naravnost proti lačni deklici. Bila je že čisto blizu, da bi se je skoraj dotaknila, ko je vžigalica ugasnila in pred deklico je zopet stal debeli, ledeni zid.

Prižgala je novo vžigalico; ta ji je pričarala božič. Sedela je pod največastnejšim božičnim drevescem, še večjim in lepše okrašenim, kot je bilo tisto, ki ga je skozi steklena vrata videla pri bogatem trgovcu.

Tisoče lučk je utripalo na zelenih vejah in pisane igračke, takšne, kot jih je videla v izložbah trgovin, so samo čakale, da bi se z njimi kdo poigral. Proti njim je iztegnila drobni ročici, ko je vžigalica dogorela. Lučke so se pričele dvigovati vse višje in višje, dokler se niso združile z zvezdami na nebu. Tedaj je videla, kako je ena zvezda padla z neba in zarisala dolg ognjen rep.

"Nekdo umira," je rekla, kajti pokojna babica, edina, ki jo je imela rada, je zmerom pravila: "Ko se utrne zvezda, se v nebo dvigne duša."

Prižgala je še eno vžigalico in ponovno je toplo zažarel. V siju plamenčka se je prikazala babica, tako jasna in sijoča, tako mila in ljubezniva.

"Babica!" je vzkliknila deklica, "vzemi me s sabo! Vem, da boš izginila, kakor hitro bo dogorela vžigalica, tako kot so izginile topla peč, pečena goska in prelepo božično drevo."

Hitro je pograbila vse vžigalice, ki so še ostale v škatlici, in jih prižgala. Hotela je obdržati babico pri sebi. Vžigalice so zasijale v tolikšni svetlobi, da je bilo svetleje kot pri belem dnevu. In babica je bila tako lepa, tako mila in dobrotljiva, kot še nikoli. Vzela je drobno deklico v svoje naročje in skupaj sta poleteli v zvezdne višave, v svetlobo in srečo. Tam ni bilo ne mraza, ne lakote, ne strahov.

A v mrzlih urah naslednjega jutra je v kotičku med dvema hišama negibno sedela drobna deklica – mrtva, zmrznjena. Na obrazu ji je počival smehljaj, poleg zaledenelega teleščka pa so ležale dogorele vžigalice.

"Hotela se je ogreti," so rekli ljudje. Nihče ni slutil, koliko lepega je doživela v svojih zadnjih trenutkih in kako veličastno se je z babico podala v novo leto, v novo srečo.

KONEC